

Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

BM-II.059.1.307.2025

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 10509 Pani Posłanki Gabrieli Lenartowicz, w sprawie różnic w przeliczaniu emerytur dla kobiet, które ukończyły 65 lat, proszę przyjąć poniższe wyjaśnienia.

Reforma powszechnego systemu emerytalno-rentowego weszła w życie 1 stycznia 1999 r. Kwestie uprawnień do świadczeń emerytalno-rentowych oraz zasady ustalania ich wysokości regulują przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1631, ze zm.). W wyniku reformy powszechnego systemu emerytalno-rentowego utworzono otwarte fundusze emerytalne na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1113, ze zm.).

W związku z reformą emerytalną i utworzeniem otwartych funduszy emerytalnych (OFE) ubezpieczeni urodzeni po 1948 r., a przed 1969 r., z wyjątkiem osób pobierających emeryturę, mieli możliwość, do 31 grudnia 1999 r., na własny wniosek, przystąpić do wybranego OFE. W przypadku osób, które nie przystąpiły do OFE, składka na ubezpieczenie emerytalne jest w całości odprowadzana przez płatnika składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Składka emerytalna osób, które przystąpiły do OFE jest natomiast dzielona na dwie części, z których jedna ewidencjonowana jest na koncie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (I filar emerytalny), a druga podlega przekazaniu na rzecz OFE, a po zmianach w systemie ubezpieczeń społecznych z lat 2011-2014 r. na subkonto i OFE (II filar emerytalny).

Utworzone w 2011 r. subkonta dotyczą jedynie osób, dla których podział składki, o którym mowa w art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 350, ze zm.), jest obowiązkowy oraz osób urodzonych w latach 1949-1968, które zgodnie z art. 111 wspomnianego aktu przystąpiły do wybranego otwartego funduszu emerytalnego. Dla pozostałych osób urodzonych przed 1969 r. subkonta nie były tworzone - wynika to wprost z art. 22 w związku z art. 111 przywołanej ustawy. Subkonta stanowią bowiem realizację wynikającego z przepisów o otwartych funduszach emerytalnych postulatu stworzenia otwartych funduszy emerytalnych typu B, a więc funduszy bezpiecznych, do których przenoszone byłyby środki członków OFE na kilka lat przed osiągnięciem przez nich wieku emerytalnego. W wyniku zmian z lat 2011-2014 funkcję tę zaczęły pełnić subkonta w ZUS.

Przystąpienie przez ubezpieczonych urodzonych po 1948 r., a przed 1969 r. do OFE stanowiło oświadczenie woli o wyborze ubezpieczenia emerytalnego na zasadach określonych dla osób urodzonych po 31 grudnia 1968 r., dla których przystąpienie do OFE było obowiązkowe. Przesądzało to o odmiennym poziomie, w dniu przejścia na emeryturę, zgromadzonych środków emerytalnych w ramach II filara emerytalnego w stosunku do

środków emerytalnych, które nie podlegały podziałowi i w całości zostały zewidencjonowane na koncie emerytalnym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Odpowiada za to sposób zarządzania środkami emerytalnymi w ramach II filara, które po pobraniu opłat od wpływających do OFE składek są inwestowane na rynku kapitałowym przez OFE lub zapisywane na subkoncie w ZUS i waloryzowane w sposób odmienny od środków zapisanych na koncie w ZUS w ramach I filara.

Dobrowolność członkostwa w OFE wynikała z podjęcia przez ubezpieczonego ryzyka inwestycyjnego, którym charakteryzują się rynki finansowe. Decyzja o przystąpieniu do funduszu wiązała się z rezygnacją z prawa do wcześniejszej emerytury, a także przyjęciem, że emerytura będzie ustalana na innych zasadach niż w przypadku osób, które do OFE nie przystąpiły. OFE dawało przy tym ubezpieczonym gwarancję, że środki zgromadzone w II filarze będą podlegały dziedziczeniu.

Przyjęcie tych rozwiązań spowodowało, że emerytury osób, które przystąpiły do OFE są obliczane na zasadach uwzględniających odmienną gromadzenia i pomnażania środków na etapie inwestycyjnym oraz uwzględniają gwarancje związane z dziedziczeniem na tym etapie środków z II filara. W związku z tym dla tej grupy ubezpieczonych ustanowiono emerytury kapitałowe regulowane przepisami ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 926) w brzmieniu nadanym od 1 października 2017 r. przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 38).

Na podstawie obowiązujących przepisów przywołanej ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych, ze środków zewidencjonowanych na subkoncie w ZUS członkowi otwartego funduszu emerytalnego, do ukończenia 65 roku życia, przysługuje okresowa emerytura kapitałowa.

Członek otwartego funduszu emerytalnego nabywa prawo do okresowej emerytury kapitałowej, jeżeli ukończył 60 lat, kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, ustalona na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego zostanie przyznana emerytura, jest równa lub wyższa od dwudziestokrotności kwoty dodatku pielęgnacyjnego. Prawo do okresowej emerytury kapitałowej wygasa: w przypadku śmierci członka otwartego funduszu emerytalnego; z dniem poprzedzającym dzień, w którym członek otwartego funduszu emerytalnego ukończył 65 rok życia; w przypadku wyczerpania środków zewidencjonowanych na subkoncie.

Należy dodać, że przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie których przywrócono dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r. wiek przejścia na emeryturę wynoszący dla kobiet co najmniej 60 lat, a dla mężczyzn co najmniej 65 lat.

W myśl przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego 65 lat przez osobę, która pobierała okresową emeryturę kapitałową do dnia poprzedzającego osiągnięcie tego wieku, emeryturę z funduszu oblicza się ponownie z urzędu, przy czym do jej obliczenia przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku 65 lat, obowiązujące w momencie osiągnięcia tego wieku.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego i kwoty środków zewidencjonowanych na subkoncie w ZUS, z tym że przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury nie uwzględnia się kwot zwiększeń składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego, uzyskanych w wyniku waloryzacji kwartalnej, przeprowadzonej w celu obliczenia dotychczas przysługującej emerytury z funduszu.

Emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie może być niższa od kwoty odpowiadającej wysokości emerytury z funduszu i okresowej emerytury kapitałowej, przysługującej w dniu poprzedzającym osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 65 lat.

W przypadku osób, którym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 38), tj. przed 1 października 2017 r., ustalono prawo do okresowej emerytury kapitałowej na okres do dnia poprzedzającego osiągnięcie wieku emerytalnego, emerytura z funduszu podlega ponownemu obliczeniu na wniosek zgłoszony po osiągnięciu wieku 65 lat, do dnia poprzedzającego dzień osiągnięcia wieku emerytalnego, o ile pobierały one okresową emeryturę kapitałową do dnia poprzedzającego dzień zgłoszenia tego wniosku. Do ponownego obliczenia emerytury z funduszu przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia, ustalone dla wieku osiągniętego w dniu złożenia wniosku (według tablicy trwania życia obowiązującej w tym dniu). Emerytura z Funduszu w przeliczonej wysokości przysługuje od miesiąca złożenia wniosku, nie wcześniej jednak, niż od dnia osiągnięcia wieku 65 lat. Ponownie obliczona emerytura z funduszu nie może być niższa od kwoty odpowiadającej wysokości emerytury z funduszu i okresowej emerytury kapitałowej przysługującej w dniu poprzedzającym dzień, od którego nastąpiło to ponowne obliczenie.

Jeśli chodzi o kobiety, które przystąpiły do OFE, to emerytura ustalana w powszechnym wieku emerytalnym, wynoszącym dla kobiet 60 lat, nie jest świadczeniem dożywotnim, gdyż nie jest nim emerytura okresowa, będąca swoistym świadczeniem przejściowym, stanowiącym formę tzw. programowanej wypłaty. Zgodnie z założeniami reformy emerytalnej, ustalenie świadczenia dożywotniego jest możliwe dopiero w wieku 65 lat (przy przyjętym założeniu równego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn). Wtedy też przyznawane świadczenie staje się świadczeniem dożywotnim, a więc emeryturą w klasycznym ujęciu. Radykalnie zmienia się przy tym kwestia dziedziczenia zgromadzonych do wypłaty tego świadczenia środków na subkoncie osoby ubezpieczonej. Skutkuje to brakiem możliwości ich dziedziczenia po trzech latach pobierania tej emerytury (ustalonej w wieku 65 lat, na tych samych zasadach jak w przypadku emerytur mężczyzn).

Inny sposób wypłacania emerytur osobom, które nie przystąpiły do OFE wynika stąd, że ich emerytury wypłacane są w oparciu o składki, które nie podlegały podziałowi na I i II filar emerytalny, gdyż całą składkę na ich ubezpieczenie emerytalne ewidencjonowano wyłącznie na koncie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Ustalone w powszechnym wieku emerytalnym, wynoszącym dla kobiet 60 lat, świadczenie emerytalne jest zatem, w przypadku tych ubezpieczonych, świadczeniem dożywotnim.

Należy dodać, że osoby, które po przejściu na emeryturę podjęły aktywność zawodową, z tytułu której podlegały ubezpieczeniu społecznemu, mogą wystąpić o ponowne ustalenie wysokości emerytury poprzez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas okresów

składkowych. Ponowne ustalenie wysokości świadczenia następuje na wniosek osoby zainteresowanej. Można go składać nie częściej niż raz w roku.

Obecnie, w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie są prowadzone prace mające na celu zmianę omawianych przepisów. Jednocześnie zapewniam, że w resorcie są analizowane i rozważane wszystkie postulaty zgłaszane przez świadczeniobiorców i osoby ubezpieczone, w tym również głosy dotyczące zmiany przepisów emerytalno-rentowych. Zgłaszane uwagi są dla resortu istotną wskazówką przy projektowaniu przyszłych działań, zmierzających do doskonalenia obowiązujących rozwiązań systemu emerytalno-rentowego.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
dr hab. Sebastian Gajewski, prof. uczelni
Podsekretarz Stanu
/-kwalifikowany podpis elektroniczny-/